

foreflaar Folkethinget indskrænket saaledes, at Ufredsbøder ikke skulle kunne fordres, naar Cieren kan godtgjøre, at den skete Ufred er ham utilregnelig. Denne Indskrænkning, som væsentlig er begrundet paa Hensynet til, at Bøderne i Mangel af Betaling blive at affone, burde formentlig have medført en Forandring i § 10, der forudsætter, at Cieren har maattet betale Ufredsbøder i et Tilfælde, hvor den skete Ufred afgjort var ham utilregnelig, og som netop utryffeligt er paaberabt under Motiveringen i det andet Thing; saadan Forandring er imidlertid ikke foretagen. Udvalget skjønner nu ikke rettere, end at Indskrænkningen dels har det imod sig, at den fører bort fra Lovforslagets Begreb om Ufred, hvilken er tilstede, saasnart en Mand's Husdyr kommer ind paa anden Mand's Grund, uanset om dette kan tilskrives Stjodelshed fra Cierens Side, eller han har gjort Alt, hvad der fornuftigvis kunde fordres af ham for at holde dem paa sin egen Grund, dels og navnlig af den Grund er uantagelig, at den vil gjøre Benyttelsen af Retten til at fordre Ufredsbøder altfor misligt og saaledes forringe Betydningen af dette nye Retsmiddel mere end ønskeligt. Ufredsbøderne have ved Lovforslagets 3die Behandling i Landsthinget faaet en anden Karakter, end der oprindeligt var tilfjort, og det kan erkjendes, at de helst ikke burde være Gjenstand for Afsoning, men det maa paa den anden Side erindres, at der ikke letteligt vil blive Tale om Afsoning af en idemt Ufredsbøde af den Grund, at Dyrets Cier ikke kan betale den. Udvalget har haat under Overveielse, om man burde komme Folkethinget imøde ved at foreslaa, at Ufredsbøder skulle tilfalde Jordbrugeren og ikke de Fattiges Kasse, hvorved de vilde komme ind under § 2 i Loven af 16de Februar 1866, hvis Indhold vel ikke udelukker Afsoning, men i Reglen vilde føre til Exekution og ikke til Afsoning; men vi have dog troet ikke at burde anbefale en Afvigelse fra, hvad der i saa Henseende een Gang er vedtaget i Landsthinget, og foreslaa altsaa kun at udstemme den af Folkethinget indsatte Indskrænkning (Ændringsforslag Nr. 2).

3) Undtagelsesbestemmelsen i § 11, sidste Stykke, foreslaar Folkethinget udvidet saaledes,

at den ikke alene skal gjælde under de Forhold, hvor den Lov, paa hvilken Kreaturerne græsse, gennemskjæres af offentlige Veie, men ogsaa hvor den ikkun grændser til en offentlig Veie. Udvalgets overveiende Flertal stiller sig til denne Ændring ganske saaledes, som da den forelaa under 3die Behandling i Landsthinget, idet det ikke kan indrømme Tilfældenes Eghed og maa fraraade at udvide Undtagelsen udover, hvad Forholdene med en vis Nødvendighed kunne siges at hjemle eller kræve i Retning af Afslag paa Fordringerne om vedbørlig Veifred (Ændringsforslag Nr. 5.)

Et Mindretal (Thygeson) fastholder i Dvrigt fremdeles, at Undtagelsen, selv saaledes som den er vedtagen i Landsthinget, er en utilstedelig Indrømmelse, og foreslaar derfor, at Stykket udgaar. (Ændringsforslag Nr. 6.)

Til de væsentligere Ændringer, der ere foretagne i det andet Thing, henhører Bestemmelsen om, at Overtrædelser af Forbudet mod at færdes paa anden Mand's Jorder skulle behandles som offentlige og ikke — hvad Landsthinget har vedtaget — som private Politifager. Medens Udvalgets Flertal under de foreliggende Omstændigheder ikke vil se denne Ændring gjort til et Stridspørgsmaal mellem Thingene, anse Rier og Scholer det for deres Pligt at fortsætte Modstanden mod offentlig Paatale af bemeldte Retsskrænkninger, idet vi fastholde, at de ere af en ren privat Karakter, og at deres Behandling som offentlige Politifager staar i afgjort Strid med gjældende Lovgivningsregler for lignende Forseelser. (Ændringsforslag Nr. 8.)

I Genhold til det Anførte stilles følgende Ændringsforslag:

Af Udvalget:

1) 2det Stykke af § 1 „Tyre over osv.“ udgaar.

Vedtages dette, udgaar i § 12 Tallet 1 i 1ste og 5te Linie.

Af Udvalget:

2) I § 7, 3die Linie, sættes efter Ordret